

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 386/2015
Рж 132/2015
26.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у радном спору тужиоца Т.Ђ. из П. кога заступа Б.П., адвокат из Н.С. против туженог ПД П.т. – т. ДОО из Н.С., кога заступа М.Ђ., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/2014 од 28.05.2014. године, по жалби туженог изјављеној против решења истог суда Р4 121/2014 од 20.10.2014. године, у седници већа одржаној 26.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Новом Саду Р4 121/2014 од 20.10.2014. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/2014 од 28.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 950/2013 од 16.01.2014. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати 229.968,11 динара са припадајућом каматом на износ од 176.216,82 динара почев од 19.12.2013. године и да изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.09.2011. године па до 10.05.2013. године, на износе увећане зараде по основу сменског рада. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 82.697,00 динара са припадајућом каматом почев од 16.01.2014. године.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 723/2014 од 28.05.2014. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Новом Саду решењем Р4 бр. 121/2014 од 20.10.2014. године није предложио Врховном касационом суду да одлучи о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/2014 од 28.05.2014. године на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Против наведеног решења тужени је жалбу благовремено изјавио, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 386. а у вези члана 402. и 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013-УС и 74/2013-УС) који се примењује на основу члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/2014) па је утврдио да жалба туженог није основана.

У поступку по жалби ради оцене изузетне дозвољености ревизије није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1 до 3, 5, 7. и 9. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 386. став 3. ЗПП а у вези члана 402. ЗПП.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да су у конкретном случају испуњени услови за дозвољеност ревизије из члана 404. ЗПП.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда у побијаном решењу је правилно примењена одредба члана 404. став 1. ЗПП, када није прихваћен предлог да се Врховном касационом суду предложи одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер тужени уз свој предлог за изузетну дозвољеност ревизије није приложио доказ да је у идентичној правној и чињеничној ситуацији апелациони суд донео различите одлуке, које се заснивају на идентичном чињеничном стању, због чега би било потребно уједначење судске праксе.

Такође, правилан је закључак Апелационог суда да тужени побијаном пресудом није доведен у битно различит положај, што би указивало на постојање повреде права на правично суђење у смислу члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

При томе, неопходно је констатовати да и са становишта овог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења у ставу I на основу одредбе члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП у вези одредбе члана 404. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 10.05.2013. године. Предмет тужбеног захтева је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде, на име увећања зараде по основу рада у сменама.

Другостепена пресуда донета је 28.05.2014. године.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима о новчаном потраживању из радног односа ревизија је дозвољена само под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, предају ствари или неку другу чинидбу ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у износу од 220.268,11 динара не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу II изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**